

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ «ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΟΥ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»

Από το βιβλίο	Εσωτερικές διαμάχες ανάγκασαν τον πάπα Λέοντα Γ΄ να ζητήσει τη βοήθεια του Καρόλου, υποσχόμενος να τον στέψει αυτοκράτορα. Ο φράγκος βασιλιάς αποδέχθηκε την πρόταση. Την ημέρα των Χριστουγέννων του έτους 800, στην εκκλησία του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη, ο Κάρολος στέφθηκε, σύμφωνα με το βυζαντινό τυπικό, Μέγας και ειρηνοποιός αυτοκράτωρ, κυβερνήτης του Ρωμαϊκού Κράτους, υπό τις επευφημίες του λαού και του κλήρου.
Από την πηγή «Χρονικά του Lorsch».	Όπως αναφέρεται στο έργο <i>«Χρονικά του Lorsch»</i>, οι Φράγκοι δικαιολόγησαν τη στέψη του Καρόλου με τον τίτλο του «Ρωμαίου αυτοκράτορα» από τον πάπα Λέοντα και τους εκκλησιαστικούς παράγοντες που πήραν μέρος στη σύνοδο με το επιχείρημα πως «δεν υπήρχε πια αυτοκράτορας στο έθνος των Ελλήνων και η αυτοκρατορική εξουσία βρισκόταν στα χέρια μιας γυναίκας». Το να είναι επικεφαλής του ρωμαϊκού κράτους μια γυναίκα ήταν αδιανόητο για την πατριαρχική κοινωνία της μεσαιωνικής Ευρώπης. Επιπλέον, ο Κάρολος είχε και άλλα προσόντα που τον έκαναν κατάλληλο για τη θέση αυτή. Είχε «στην κυριαρχία του την πόλη της Ρώμης, όπου συνήθιζαν πάντα να εδρεύουν οι καίσαρες», δηλαδή την πόλη που κατά την αρχαιότητα αποτελούσε το κέντρο της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Επίσης, είχε στην κυριαρχία του πολλά εδάφη, πολλά από τα οποία ανήκαν στο παρελθόν στην αυτοκρατορία, «πόλεις της Ιταλίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας». Η επιτυχείς κατακτήσεις του Καρόλου ήταν για τον μεσαιωνικό τρόπο σκέψης ξεκάθαρη απόδειξη των εύνοιας του Θεού, έτσι αποφάσισαν οι εκκλησιαστικοί παράγοντες που συμμετείχαν στη σύνοδο: «Επειδή λοιπόν ο παντοδύναμος Θεός ευδόκησε να περάσουν όλες αυτές οι χώρες στην κυριαρχία του Καρόλου, οι κληρικοί της Συνόδου σκέφθηκαν ότι, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και το αίτημα όλων των Χριστιανών, εκείνος θα έπρεπε να έχει και τον τίτλο του αυτοκράτορα». Από τη μεριά του ο Κάρολος, γεμάτος «ταπεινοφροσύνη» αποδέχτηκε τον τίτλο του ρωμαίου αυτοκράτορα, όχι επειδή διψούσε για εξουσία, αλλά επειδή, κατά τα λεγόμενά του, «δεν ήθελε να εναντιωθεί σ' αυτό το θέλημα», δηλαδή το θέλημα του πάπα και των άλλων κληρικών. Έτσι, «υποτασσόμενος ταπεινά στο Θεό, καθώς και στην επιθυμία που εκφράστηκε από όλο το χριστιανικό κόσμο [εννοεί όσους βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στον Άγιο Πέτρο], δέχθηκε τη χειροτονία του από τον πάπα Λέοντα και, μαζί μ' αυτή, τον τίτλο του αυτοκράτορα».

Από το βιβλίο	Τελικά, ο Κάρολος, αν και στέφθηκε στη Ρώμη, δεν επέλεξε αυτήν την πόλη, αλλά το Άαχεν ως έδρα του. Εκεί ανήγειρε ένα ανάκτορο, το παρεκκλήσιο του οποίου διακοσμήθηκε με έργα τέχνης από τη Ραβέννα και την υπόλοιπη Ιταλία. Η στέψη του Καρόλου είχε ως αποτέλεσμα να συνυπάρχουν αντιμέτωπες από το 800 και εξής δυο αυτοκρατορίες, μία ανατολική και μία δυτική. Γι' αυτό το λόγο η στέψη θεωρήθηκε από τους Βυζαντινούς ως σκάνδαλο και σφετερισμός των νομίμων και αποκλειστικών δικαιωμάτων τους στη ρωμαϊκή κληρονομιά και κυρίως του δικαιώματος χρήσης του όρου βασιλεύς των Ρωμαίων. Η διάσταση μεταξύ Ανατολής και Δύσης επεκτάθηκε τώρα και στην πολιτική σφαίρα. Η οικουμένη διασπάστηκε γλωσσικά, πολιτικά και θρησκευτικά σε δύο αντίπαλους κόσμους. Οι Βυζαντινοί ανέμεναν ότι ο Κάρολος θα επιχειρούσε να υποτάξει την Ανατολική Αυτοκρατορία. Ο τελευταίος όμως επιδίωξε και πέτυχε το συμβιβασμό με το βυζαντινό αυτοκράτορα ύστερα από δύσκολες και μακρές διαπραγματεύσεις.
Από την πηγή «Χρονογραφία» του Θεοφάνη	Σύμφωνα με τον χρονογράφο Θεοφάνη, όταν ο Κάρολος στέφθηκε αυτοκράτορας το 800, οι Βυζαντινοί φοβήθηκαν πως «σκόπευε να επιτεθεί με στόλο στη Σικελία», που ανήκε στο Βυζάντιο. Όμως τελικά «άλλαξε γνώμη και αποφάσισε να ζητήσει σε γάμο την αυτοκράτειρα Ειρήνη. Για το σκοπό αυτό έστειλε τον επόμενο χρόνο πρεσβευτές στο Βυζάντιο. Κι έφτασαν οι απεσταλμένοι του Καρόλου και του πάπα Λέοντος (στην Πόλη), ζητώντας από την Ειρήνη να παντρευτεί τον Κάρολο και έτσι να ενωθεί η Ανατολή με τη Δύση». Αν δηλαδή γινόταν αυτός ο γάμος, ο Κάρολος και η Ειρήνη θα συγκυβερνούσαν μια ενιαία αυτοκρατορία που θα εκτεινόταν από τη Μικρά Ασία μέχρι τον Ατλαντικό ωκεανό. Και πραγματικός κυρίαρχος θα ήταν όχι βέβαια η Ειρήνη η Αθηναία, αλλά ο Κάρολος. Η Ειρήνη δέχτηκε να παντρευτεί, όμως στην Κωνσταντινούπολη ανώτατοι αξιωματούχοι αντιτάχθηκαν σε αυτήν την ενέργεια. Σύμφωνα με τον Θεοφάνη, ο ευνούχος Αέτιος, «που είχε μεγάλη δύναμη και σκόπευε να κάνει αυτοκράτορα τον αδελφό του», δεν άφησε να πραγματοποιηθεί ο γάμος του Καρόλου με την Ειρήνη. Και τον Οκτώβριο του επόμενου χρόνου, του 802, με πραξικόπημα που οργανώθηκε από ανώτατους άρχοντες ανατράπηκε η Ειρήνη και στη θέση του αυτοκράτορα τοποθετήθηκε «ο Νικηφόρος, πατρίκιος και γενικός λογοθέτης».